

[Rager.]

hvordan han egentlig har tænkt sig, at denne udligning skal ske. Hvorfor skal det vente til udvalget, ministeren ved nok, hvad han i virkeligheden har tænkt sig, og det synes jeg, vi kunne få at vide.

Jeg skal ellers ikke gå ind på altfor mange enkeltheder i lovforslaget, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at spørge ministeren: Hvornår skal vi videre? Nu hørte man det ærede medlem hr. Ingvard Dahl i dag tale om hovedstadsråd. Det tror jeg, vi lige så godt kan lade være at tale om, for et hovedstadsråd er det jo næsten umuligt at etablere. Jeg synes, den højtærede indenrigsminister har ret i, at hvis det skulle etableres i øjeblikket, ville Københavns kommune sige: Vi er de fleste, og vi skal have flertallet. Det ville man måske så kunne få ført igennem på demokratisk grundlag, men om 10 år vender bøtten, så er vi måske ikke flest længere, og så er det jo ikke så sjovt. Jeg tror altså ikke, at vi i København ønsker noget hovedstadsråd.

Jeg vil for resten gerne pege på, at samfundet mærkeligt nok undertiden klarer sig godt uden lovgivning og regulativer fra oven. Forholdet er det, at en del af de spørgsmål, som skulle løses gennem et samarbejde kommunerne imellem, har det private initiativ taget op gennem „Dansk Arbejde“s Københavns-Udvalg, der fornylig fyldte 10 år, og som ved flere lejligheder har taget sådanne spørgsmål op og netop nu sidst har peget på nogle af de ting, der ligger for i øjeblikket, bl. a. vandforsyningen og brandvæsenet. Jeg ved ikke, om ministeren agter at følge de direktiver, der gives herfra — det vil forresten ikke være det dårligste at følge dem —, men på det område har det private initiativ arbejdet ret godt, og det kan være, at der ad denne vej kan ordnes en hel del.

Af de udtalelser, jeg har fremsat, vil man forstå, at jeg ikke hilser dette lovforslag med udelte tilfredshed. Jeg er klar over, at det, det først og fremmest gælder om, er at få byggeriet sat i gang, og skal det være nødvendigt at betale noget straks, nuvel! — men vi kan ikke blive stående her, dette grundlag kan vi ikke acceptere, og vi kan særlig ikke acceptere det, fordi det naturligvis bagefter, når andre ting kommer på tale, kan blive påberåbt som et principielt grundlag. Altså, vi må have det væk, vi må finde et andet, og vi må se på mulighederne for byggeri i København.

Det er muligt, at dette forslag kan vække de autoriteter i København, der skal sætte gang i det byggeri, der er plads til på Amager. Nu er man een gang begyndt at bebygge Ama-

ger — man skulle måske aldrig have gjort det, for Amager kan jo ikke forsyne sig selv med vand og kan heller ikke komme af med vandet, uden at det bliver pumpet bort —, men nu er man altså begyndt, og selvom Amager ikke er egnet til bebyggelse, kan man lige så godt fortsætte. Der er de store arealer derovre; lad os nu passe på, at militæret ikke løber med dem.

Det kunne være særdeles godt, hvis dette lovforslag kunne medføre, at der blev sat en lille smule gang i byggeriet også inde i København. Jeg har i dag talt både med det ærede medlem hr. Ingvard Dahl, der er ordfører for flertalsgruppen i Københavns kommunalbestyrelse, og med et medlem af Københavns magistrat, så vi har den allernærmeste kontakt med nogle af de normgivende derindefra. Det ærede medlem hr. Ingvard Dahl sagde i borgerrepræsentationen, da han holdt en meget kort begravelsestale over den kære afdøde indlemmelse, at nu er den jo ikke mere. Det var det eneste, han sagde, men senere sagde han: Skal vi nu ikke se, om vi sammen kan finde ud af, hvordan vi kan komme frem til et mål? Det er det, jeg synes vi ikke har prøvet på, og når vi nu først bliver klar over, hvor skylden ligger, og hvordan vi står, kan vi udmærket arbejde sammen, og så har den højtærede indenrigs- og boligminister her givet os et grundlag, vi kan begynde på. Jeg håber, vi i udvalget kan finde en rimelig og forstandig løsning på de problemer, der må løses i første omgang, men der er jo flere senere.

Kjeldgaard Iversen: Da vor ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Niels Pedersen, er forhindret i at være tilstede i dag, skal jeg nøjes med nogle ganske få bemærkninger.

Udviklingen truer på mange områder byggeriet med at gå i stå, og det foreliggende lovforslag skal ses som udtryk for et ønske om at fjerne en eller flere af hindringerne for at mindske den katastrofale bolignød.

Spørgsmålet er ikke bare københavnsk; bolignøden findes over det ganske land. Derfor vil jeg gerne i denne forbindelse minde den højtærede minister om den forespørgsel angående dette byggeri, som blev behandlet her i efteråret, da ministeren var yderst imødekommende overfor vore ønsker.

Nu ser jeg i „Aarhus Stiftstidende“ af 28. marts d. å., at tre selvbyggerhuse skal rives ned. Jeg vil gerne anmode om et kort citat. I et telegram fra Odense siges der:

„I landsbyen Allesø-Næsbyhoved Broby har sognerådet måttet vedtage, at tre selvbyggere i Søhus skal rive deres ejen-